

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Vladimíry Kosovcové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a JUDr. Evy Zatočilové v právní věci žalobce : **Ing. J. S.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupeného JUDr. Peterem Andrisem, advokátem se sídlem Praha 7, Strojnická 11, proti žalovanému: **Dopravní podnik hl. m. Prahy, a.s.**, IČ: 00005886, se sídlem Praha 9, Sokolovská 217/42, za účasti vedlejšího účastníka na straně žalovaného: **Kooperativa pojišťovna, a. s., Vienna Insurance Group**, IČ: 47116617, se sídlem Praha 1, Templová 747, o zaplacení částky **1,350.000,- Kč s přísl.**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 1.11.2013, č.j. 38 C 220/2010 – 273, ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 3.1.2014, č.j. 38 C 220/2010 – 285

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 3.1.2014 se v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé co do částky 114.480,- Kč **p o t v r z u j e**; co do částky 450,- Kč se odvolání odmítá; ohledně částky 970.403,- Kč, příslušenství z částky 1,085.333,- Kč od 9.9.2010 do zaplacení, ve výrocích o nákladech řízení a ve výroku o soudním poplatku zrušuje a v tomto rozsahu se věc vrací soudu I. stupně k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 3.1.2014 uložil soud I. stupně žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 1,085.333,- Kč spolu se specifikovaným zákonným úrokem z prodlení od 9.9.2010 do zaplacení a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalobu ohledně částky 264.667,- Kč se specifikovaným zákonným úrokem z prodlení z této částky od 19.6.2010 do zaplacení, dále z částky 1,350.000,- Kč za stejné období zamítl (výrok II.), Českému státu přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 49.067,- Kč (výrok III.), žalovanému a vedlejšímu účastníku na straně žalovaného uložil povinnost zaplatit společně a nerozdílně Českému státu náhradu nákladů řízení ve výši 49.067,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.), dále uložil žalovanému a vedlejšímu účastníku na jeho straně povinnost zaplatit společně a nerozdílně žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 204.006,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Petera Andrise, advokáta (výrok V.) a doplňujícím usnesením pak uložil žalovanému a vedlejšímu účastníku na jeho straně povinnost zaplatit Obvodnímu soudu pro Prahu 9 soudní poplatek ve výši 299.590,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení částky 1,350.000,- Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody na zdraví, kterou utrpěl dne xxx, v cca 17:30 hod., při sestupování z pevných schodů do vestibulu metra ve stanici I. P. Pavlova z Tylova náměstí, které jsou ve vlastnictví žalovaného jako provozovatele metra, když na těchto neoznačených schodech, nedostatečně osvětlených a strmých, uklouzl na zbytcích jídla, kterými bylo schodiště pokryto, zřítíl se do vestibulu, cca 30 – 40 schodů. Tento pád viděl svědek Ing. H. a svědkyně dcera žalobce. Při tomto pádu žalobce utrpěl řadu zranění a byl nucen vynaložit náklady na zotavení. Žalobce v žalobě podrobně popsal rozsah poškození zdraví, které při tomto pádu utrpěl, a to včetně následků, jež tento úraz pro něj měl, včetně vyčíslení výše škody, jež mu v příčinné souvislosti s tímto úrazem vznikla. Žalobce utrpěl jednak škodu na věcech, které byly pádem zničeny, zdravotních důsledků úrazu, včetně následné hospitalizace a rekonvalescence pak žalobci vznikla i škoda ušlý zisk, neboť nebyl schopen vykonávat podnikatelskou činnost. Projekty jeho podnikatelské činnosti nemohly být realizovány nebo dokončeny, a to s ohledem na nemožnost jeho osobní účasti, kterou vyžadovaly, takže přišel o obchody ve Vietnamu od Smetal Brno, a.s., v Africe od ČKD Turbo. V důsledku toho se snížil jeho obvyklý příjem a společenské uplatnění. Žalobce z titulu ušlého zisku požadoval částku nižší než, která mu ve skutečnosti ušla, za odškodnění za bolest a ztížení společenského uplatnění částku 38.700,- Kč, 1.706,- Kč za náklady za pobyt v nemocnici a další s tím spojené poplatky, dále 19.400,- Kč za nákup nitroušního sluchadla, neboť úrazem došlo k poškození sluchu žalobce, jímž před úrazem netrpěl, celkem požadoval částku 1,350.000,-Kč s tím, že si vyhradil případnou specifikaci nároků v závislosti na výsledku znaleckých posudků. Žalovaný i vedlejší účastník na jeho straně navrhli zamítnutí žaloby s tvrzením, že žalovaný neporušil žádnou právní povinnost vyplývající ze silničního zákona a prováděcích předpisů, když v okamžiku vzniku znečištění schodiště nebyl schopen toto znečištění ihned odstranit, což jej zbavuje objektivní odpovědnosti za škodu na zdraví žalobce. Soud I. stupně provedl ve věci dokazování a na základě provedených důkazů a jejich zhodnocení vzal za prokázané, že žalovaný jako právnická osoba provozující veškerou veřejnou hromadnou dopravu na území hl. m. Prahy, tj. i provoz metra, z hlediska obecné občanskoprávní prevence odpovídá za škodu na zdraví, majetku a ušlém zisku žalobce, vzniklou na základě jeho úrazu dne xxx, k němuž došlo kolem 16:25 hod. na schodišti stanice metra I. P. Pavlova, ve směru Tylovo nám. Praha 2, jehož je žalovaný vlastníkem. Žalobce uklouzl na kluzkém povrchu schodiště, které bylo znečištěno

přesně neurčenými zbytky jídla, což bylo prokázáno i svědky B. a H.. Toto znečištění schodiště bylo zaznamenáno i zhruba 30 – 45 min. po předmětném úraze. Žalovaný jako vlastník tuto skutečnost nezjistil a včas neodstranil, nezajistil tak úpravu a přizpůsobení schodiště, jako veřejného prostranství a komunikace, pro bezpečnou chůzi, čímž došlo ke zřícení žalobce z výšky cca 30 – 40 schodů směrem dolů do vestibulu stanice, kde jej našla přivolaná dozorcí stanice žalovaného pí. R., jež mu také poskytla první ošetření a přivolala rychlou záchrannou službu. V důsledku úrazu utrpěl žalobce úraz ořes mozku, dislokovanou zlomeninu krčku levé stehenní kosti, oděrky na čele a nose, blíže nespecifikovaný nález na spodině levé očníce. Zlomenina byla řešena totální endoprotézou kyčelního kloubu, rána se hojila s komplikacemi. Žalobce absolvoval rehabilitaci, na jejímž základě došlo k normalizaci s přetrvávajícím mírným omezením hybnosti, které je podmíněno poruchou funkce svalů. Dle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví bylo pak ohodnoceno bolestné ve výši 295 bodů, které bylo navýšeno o komplikace s hojením o 59 bodů na celkových 354 bodů. Ztížení společného uplatnění ohodnotil znalec ve výši 600 bodů, což celkem při hodnotě 120,- Kč za jeden bod, představuje částku 114.480,-Kč. Utrpený úraz významně ovlivnil žalobcův zdravotní stav po dobu asi tří měsíců, po 17.10.2008 byl zjištěn funkčně normální nález s přetrvávající poruchou svalstva, ovlivňující kyčelní kloub, projevující se omezením hybnosti kyčle s malým vlivem na funkci, kdy žalobce je schopen chůze v normálních podmínkách a běžné zátěže dolních končetin. Omezen je pouze při chůzi v nerovném terénu. Celkové omezení společenského uplatnění je minimální a odpovídá možnostem seniorů žalobcova věku. Soud I. stupně vzal dále za prokázané, že v souvislosti s úrazem vyšlo u žalobce k účelným nákladům spojeným s léčením ve výši 450,- Kč, a to 250,- Kč za zdravotnickou dokumentaci rychlé záchranné služby, 200,- Kč za zdravotnickou dokumentaci praktického lékaře. Částku 1.706,- Kč za nemocniční náklady, žalobce neprokázal, dále mu vznikla újma na poškozeném oblečení, botách a brýlích v celkové výši 2.000,- Kč. Ušlý zisk z podnikání žalobce v mezinárodní námořní přepravě za dobu od 9.7.2008 do 24.8.2010 pak soud přiznal ve výši 970.403,- Kč, dle závěrů znaleckého posudku znalce Doc. Ing. Františka Nahodila, CSc.. Pokud jde o základ uplatněného nároku, zde soud I. stupně dovodil, že k předmětnému úrazu žalobce došlo v důsledku porušení obecné občanskoprávní prevence ze strany žalovaného, kdy v možnostech žalovaného jako vlastníka schodiště, a jediného největšího přepravce osob veřejné hromadné integrované dopravy na území hl.m. Prahy, bylo zajištění dostatečného množství úklidového a kontrolního personálu, který by pravidelně, a více než 1 - 2 x nepravidelně za službu od 06:00 do 18:00 hod., na silně exponované stanici metra prováděl kontrolu a údržbu čistoty schodiště, či případné zajištění kamer na schodišti, jako místa, kterým projde velké množství cestujících, zvyšujících riziko zašpinění schodiště jídlem, apod., ke snadnější a přehlednější kontrole schodiště, a tedy i jeho okamžitému nebo co nejvčasnějšímu úklidu, bez velké časové prodlevy od znečištění, a to v době kratší než 4 hod. od znečištění. V dané věci toto nezajistil, neboť znečištění schodiště v inkriminované době ani nezjistil, a to ani po samotném úraze. Předmětný úraz a poškození zdraví žalobce vzniklo v příčinné souvislosti s tímto porušením obecné občansko právní prevence ze strany žalovaného (§ 415, § 420 obč. zák.). Pokud se týče výše vzniklé škody soud I. stupně dovodil, že její výše odpovídá znaleckým posouzením škody na zdraví, majetku a ušlém zisku žalobce a nákladům spojeným s léčením v celkové výši 1,085.333,-Kč, a tuto částku uložil žalovanému žalobci zaplatit. Žalovaný podle soudu I. stupně neprokázal, že škodu nezavinil, když v tomto případě se počítá se zaviněním předpokládaným, navíc svědci H., R., S. v souladu se směrnicemi žalovaného a smlouvou s úklidovou firmou Test spol. s r.o., prokázali, že s ohledem na exponovanost předmětného schodiště a místa metra, byla jednoznačně kontrola a četnost úklidu tohoto místa, nedostačující. Frekvence úklidu tak měla být minimálně 3x za 12 hod. směny, dle vyhlášky o schůdnosti a znečištění schodiště, což nebylo ani dozorcí stanice metra zaznamenáno. Schodiště nebylo sledováno samostatnou

kamerou k záznamům z tohoto místa, k jeho rychlé kontrole, sledování a vyhodnocování a tedy s tím souvisejícího včasného úklidu dle potře, a nikoliv dle časových možností dozorců metra, která je vytižena dalšími četnými povinnostmi vyplývajícími z její pracovní náplně a směrnic žalovaného. Soud I. stupně dále konstatoval, že spoléhání na oznámení cestujících, kteří nejsou plně informováni o tom, komu a jak mají tyto informace sdělovat, je nestatečné. Soud I. stupně dovodil, že je nepodstatné, že závady na schodišti mají být odstraněny ve lhůtě 4 hodin od jejich zjištění, když k jejich zjištění žalovaným na základě nedostatečné kontroly jeho pracovníků, vůbec nedošlo. Pokud by byla ze strany žalovaného zajištěna kontrola a úklid schodiště v častějších intervalech, předešlo by se případným možným škodám. Soud I. stupně proto žalobě jako důvodné vyhověl. Žalobci přiznal výše uvedenou částku jako náhradu škody, protože pak byl žalovaný se splněním náhrady škody od 9.9.2010, tj. druhý den po doručení žaloby, když doručení jiné výzvy žalobce k zaplacení škody nebylo prokázáno, v prodlení, přiznal mu i příslušenství pohledávky dle § 517 odst. 2 obč. zák. ve výši úroku z prodlení dle § 1 nař. vlády č. 142/1994 Sb.. Soud I. stupně závěrem dovodil, že ze strany žalobce nebylo zjištěno žádné porušení obecné ani jiné právní povinnosti, tento se na znečištěném schodišti choval tak, jak lze od osoby jeho věku a schodišti plněm lidí očekávat, tj. že schodištěm bude procházet ukázněně, bez spěchu a opatrně. Opak nebyl v tomto směru tvrzen ani prokazován. Pokud se týče právního posouzení věci aplikoval soud I. stupně ustanovení § 415, § 420, § 442, § 443, § 444, § 449 obč. zák. ve spojení s vyhláškou č. 440/2001 Sb., vyhl. č. 8/2008 o udržování čistoty na ulicích a jiných veřejných prostranstvích (vyhláška o čistotě), vyhl. č. 39/1997 o schůdnosti místních komunikací a zákon č. 13/1997 Sb. Výroky o náhradě nákladů řízení odůvodnil § 148 odst. 1, § 142 odst. 3 o.s.ř., § 11 odst. 2 písm.b) zákona o soudních poplatcích.

Proti tomuto rozsudku podali žalovaný a vedlejší účastník odvolání, a to do výroku I., III., IV. a V. a do doplňujícího usnesení ze dne 3.1.2014. Uplatnili odvolací důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm.b), e) a g) o.s.ř., vytkli soudu I. stupně, že nepřihlédl k námitce žalovaného ohledně koncentrace řízení ve smyslu § 118b o.s.ř. Tvrdili, že na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce se žalobou domáhal mimo jiné náhrady za ztrátu na výdělků, tzv. ušlého zisku, k prokázání této skutečnosti byl soudem ustanoven znalec Doc. Ing. František Nahodil, CSc. z oboru ekonomika mzdy, který měl určit průměrný měsíční čistý příjem žalobce v oboru, ve kterém podnikal, za dobu od 9.7.2008 do 30.6.2009. Ztráta za toto období podle závěru znaleckého posudku činí 255.038,- Kč, což je částka podstatně nižší než bylo uplatněno žalobou. Po výslechu znalce v rámci pokračujícího jednání, žalobce uvedl, že v důsledku úrazu došlo k poklesu jeho příjmů i v roce 2011, 2012, soud nařídil doplnění znaleckého posudku i za období od xxx do 24.8.2010. Žalovaný se domnívá, že doplnění znaleckého posudku o toto další období, nebylo na místě a došlo tak k porušení zásady koncentrace řízení. Tyto skutečnosti měl žalobce uplatnit nejpozději při výslechu znalce. Soud k této námitce žalovaného nepřihlédl. Dále žalovaný a vedlejší účastník nesouhlasili se skutkovými závěry soudu I. stupně popisujícího mechanismus z předmětného úrazu, když z výpovědí svědků B. a H. nelze dovodit, že zbytky jídla byla na schodišti v okamžiku pádu žalobce a byly tak jeho příčinnou. Z oznámení o nehodě cestujícího, zpracovaného dozorců stanice paní R., tato skutečnost nevyplývá. Dále namítli, že se znalecký posudek, potažmo soud I. stupně nevypořádal s připomínkami vedlejšího účastníka ke znaleckému posudku v oboru ekonomika mzdy, když tento neprokazuje, že uvedená ztráta na výdělků vznikla pouze v příčinné souvislosti s úrazem žalobce dne xxx. Vedlejší účastník namítal i jiné zdravotní obtíže žalobce, světovou krizi a v tomto duchu navrhoval doplnění znaleckého posudku ve smyslu zhodnocení jednotlivých uzavřených kontraktů, které byly v důsledku utrpěného úrazu vypovězeny, nebo kde byla v důsledku jejich nedokončení krácena provize,

případně, aby podíl na ztrátě na výdělku žalobce určil soud volnou úvahou. Bylo i namítáno, že znalecké posudky z oboru zdravotnictví konstatovaly, že žalobce byl v důsledku úrazu výrazně omezen svým zdravotním stavem asi po dobu 3 měsíců, což nemohlo dlouhodobé kontrakty ovlivnit takovým způsobem, jak uvádí žalobce. Dále žalovaný namítl, že při zachování běžné opatrnosti při chůzi po schodech, by musel žalobce zbytky jídla zpozorovat, předvídat možnost uklouznutí a měl se jim případně vyhnout, tudíž by se o závadu ve schůdnosti nejednalo, což dokládá i svědecká výpověď pana H., který se zbytkům jídla na schodišti vyhnul, byť tuto skutečnost nelze dávat do příčinné souvislosti s pádem žalobce. Žalovaný namítl odpovědnost žalobce za škodu dle § 415 obč. zák., kdy povinností každého je chovat se tak, aby nezpůsobil škodu, a to nejen ve vztahu k ostatním, ale i vůči sobě samému. Žalovaný poukázal na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 13/1997 Sb., kdy obec stanoví nařízením rozsah, způsob a lhůty odstraňování závad ve schůdnosti chodníků, místních komunikací a průjezdných úseků silnic s tím, že soud I. stupně nesprávně aplikoval na případ žalobce § 415 obč. zák., kdy zmíněný zákon č. 13/1997 Sb. upravující objektivní odpovědnost vlastníků za škodu způsobenou závadami ve schůdnosti, je speciálním předpisem ve vztahu k občanskému zákoníku. Soud I. stupně nesprávně aplikoval § 415 obč. zák., když jeho aplikace přichází v úvahu tam, kde neexistuje konkrétní právní úprava. Povinnosti žalovaného byly upraveny zmíněnou vyhláškou č. 39/1997 Sb. a žalovaný v řízení prokázal, že svoji povinnost stanovenou touto vyhláškou splnil. Z provedených důkazů vyplynulo, že v inkriminovaný den probíhala vizuální kontrola veřejných prostor, včetně místa, kde došlo k pádu žalobce po obědě, zhruba mezi 13:00 a 14:00 hod., kdy tyto prostory byly shledány bez závad. K pádu žalobce došlo v 16:25 hod. Žalovaný neporušil žádnou svou právní povinnost, a proto za vzniklou škodu žalobce neodpovídá. Žalovaný a vedlejší účastník navrhli změnu napadeného rozsudku tak, že bude žaloba zamítnuta, případně, aby byl rozsudek soudu I. stupně zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření k odvolání žalovaného a vedlejšího účastníka na jeho straně uvedl, že náhradu ušlého zisku žalobce požadoval v žalobě, soud při ustanovení znalce omylem nerespektoval období, za které žalobce ušlý zisk požadoval. Žalobou požadoval ušlý výdělek od xxx do dne podání žaloby. Soud v rámci doplnku znaleckého posudku tak znalci uložil, aby ušlý zisk stanovil až do 24.8.2010, kdy byla žaloba uplatněna u soudu. Námitku žalovaného o porušení zásady koncentrace řízení považoval žalobce za nedůvodnou. Podle žalobce posouzení znečištění schodiště v okamžiku předmětného pádu žalobce, bylo prokázáno i písemným vyjádřením manželky poškozeného, dále výslechem paní R.é, která pracovala jako dozorkyně stanice a jejíž výpověď neprokazuje opak. Tato svědkyně prohlásila, že pevné schodiště nekontrolovala, protože se prakticky výlučně ve službě zabývala nástupištěm a při řešení zranění poškozeného si nevšimla stavu schodiště. V místě pádu žalobce nebyla umístěna kamera, není tomu tak ani v současné době. Dozorčí nemá přehled co se na schodišti děje. K námitce žalovaného o ovlivnění příjmu žalobce světovou krizí, pak žalobce uvedl, že se v něm projevuje nedostatečná orientace žalovaného v problematice celého případu. Obchodní případy dohodnuté žalobcem pro rok 2008, 2009, 2010 a další, měly realizační dobu od podzimu r. 2008 do konce r. 2010 a déle. Kontrakty výrobních firem se zahraničními partnery byly uzavřeny před krizí, nebyly jí dotčeny a byly realizovány v plánovaném období. Žalobce na konci roku 2008 vypovězené kontrakty neobnovil. Exportní podniky nemohly pochopitelně čekat s přípravou a realizací náročných projektů s nadějí, že žalobce bude schopen projekt realizovat a obrátily se na konkurenční spediční služby. Z uvedených projektů by měl žalobce značný obrát ve výši nejméně 5 miliónů, který měl být základem pro připravované založení firmy SRO. Následky zranění vylučovaly žalobce ještě v prvních měsících roku 2009 řešit náročné přepravy, vyžadující velké zahraniční cesty a pohyb v terénu. Odvolání žalovaného nezohlednilo v souvislosti se zdravotním stavem

žalobce vyjádření znalce z oboru zdravotnictví, s poukazem na hnisání rány po zákroku a dále na problematický a rizikový pohyb v nerovném terénu. Žalobce tak nemohl ihned po operaci riskovat zhoršení svého zdravotního stavu, nemohl vědět, jak se bude rekonvalescence vyvíjet. Během roku 2009 již ale uzavřel dohody o zajištění přepravy méně fyzicky náročných projektů na následující léta. V roce 2010 pak jeho obrat již činil 318.059,- Kč a v dalších letech se zcela normalizoval do původní výše. Z toho je patrné, že úraz a s ním spojené zdravotní a pohybové potíže žalobce, měly na vývoj činnosti žalobce zásadní vliv.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo podle ustanovení § 212, § 212a o.s.ř. ve znění účinném do 31.12.2013 (článek II bod 2 přechodných ustanovení zák. č. 293/2013 Sb.) v mezích podaného odvolání a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného a vedlejšího účastníka na jeho straně je z části důvodné.

Soud I. stupně dostatečným způsobem zjistil skutkový stav věci a věc posoudil správně po stránce právní, a to pokud se týče základu žalobcem uplatněného nároku na náhradu škody v souvislosti s úrazem, který utrpěl dne xxx pádem na schodišti do vestibulu metra ve stanici I. P. Pavlova z Tylova náměstí, jenž je ve vlastnictví žalovaného, jako provozovatele metra. V tomto směru soud I. stupně podle názoru odvolacího soudu provedl úplná skutková zjištění, vypořádal se s argumentací žalovaného, potažmo vedlejšího účastníka a vyvodil z nich správný právní závěr o odpovědnosti žalovaného za úraz žalobce dle ustanovení § 415, § 420 obč. zák. ve znění účinném do 31.12.2013 (§ 3079 odst. 1 o.z.), ve spojení se zákonem č. 13/1997 Sb. a vyhláškou č. 13/1997 Sb. Správný je tedy i jeho závěr o příčinné souvislosti s předmětným úrazem žalobce. V tomto rozsahu se odvolací soud zcela ztotožňuje se závěry soudu I. stupně vyjádřenými v odůvodnění napadeného rozsudku, které považuje za správné a pro stručnost na ně odkazuje. Považuje za potřebné zdůraznit, že odpovědnost žalovaného v dané věci se řídí obecným právním předpisem, kterým je občanský zákoník, konkrétně § 420 (účinný v době úrazu), když zákon č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích upravující odpovědnost vlastníků (správců komunikací) za škodu, je ve vztahu k § 420 obč. zák. speciálním předpisem. V tomto zákoně není upravena objektivní odpovědnost žalovaného jako vlastníka odpovědného za škodu způsobenou závadou ve schůdnosti zmíněného schodiště, není však vyloučena jeho obecná odpovědnost za porušení právní povinnosti. Zákon o pozemních komunikacích upravuje jen objektivní odpovědnost za škody, jejichž příčinou byly závady ve sjízdnosti či ve schůdnosti na některých tam vyjmenovaných komunikacích, a nikoliv obecnou odpovědnost za škodu způsobenou v příčinné souvislosti s porušením právní povinnosti. Soud I. stupně tedy správně dovodil odpovědnost žalovaného za škodu na zdraví žalobce z ust. § 420 obč. zák. za porušení prevenční povinnosti žalovaného při údržbě, zajištění schůdnosti komunikace ve smyslu § 415 obč. zák. Soud I. stupně dále správně konstatoval, že k porušení prevenční povinnosti na straně žalobce nedošlo, když nic takového nebylo v řízení tvrzeno a nevyplývalo ani z provedených důkazů. Za situace, kdy nebylo prokázáno spoluzavinění žalobce na předmětném úrazu, se lze ztotožnit se závěry soudu I. stupně, kterými ozřejmil, proč dovodil odpovědnost žalovaného za vzniklou škodu žalobce.

Pokud pak odvolatel v odvolání namítal, že soud I. stupně nepřihlédl k jeho námitce ohledně porušení koncentrace řízení ve smyslu § 118b o.s.ř., ve vztahu k uplatnění ušlého zisku žalobce za dobu až do 28.7.2010, pak tuto jeho námitku odvolací soud důvodnou neshledal. S tímto argumentem žalovaného se vypořádal soud I. stupně a lze přisvědčit jeho závěrům, že k porušení zásady koncentrace nedošlo, neboť žalobce řádně a včas uplatnil náhradu škody i za ušlý zisk za dobu od xxx do 24.8.2010. Odvolací soud poukazuje na obsah žaloby, výzvu soudu směřovanou žalobci ke specifikaci jednotlivých nároků jichž se

z titulu náhrady škody v řízení domáhal, a zejména pak na upřesnění žaloby ze dne 24.8.2010. Z těchto listin nepochybně vyplývá, že žalobce ušlý zisk uplatnil, a tedy požadoval za období, o kterém následně soud rozhodl napadeným rozsudkem.

Odvolací soud považuje za správný napadený rozsudek v otázce výše náhrady škody přiznané žalobci v celkové částce 114.480,- Kč, představující odškodnění bolestného a ztížení společenského uplatnění dle bodového ohodnocení stanovené znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví (354 bodů bolestné, 600 bodů ztížení společenského uplatnění, při hodnotě 1 bodu à 120,- Kč), jak správně dovodil soud I. stupně v souladu s ustanovením § 3 odst. 1, 2, § 5 odst. 1, § 7 odst. 1 vyhl.č. 440/2001 Sb. v tehdy platném znění. Závěry soudu I. stupně v tomto rozsahu odpovídají provedeným skutkovým zjištěním a i právní posouzení věci je správné. Odvolací soud proto i de odkazuje pro stručnost na odůvodnění napadeného rozsudku s nímž se ztotožňuje.

Důvodná je však odvolací námitka žalovaného, že se soud I. stupně nezabýval tím, zda ušlý zisk žalobce je v příčinné souvislosti s úrazem ze dne xxx, tedy zda zdravotní dopady úrazu žalobce měly vliv na výši jeho zisku z podnikání v rozhodném období tak, jak blížě namítal žalovaný, resp. vedlejší účastník na jeho straně v písemných připomínkách ke znaleckému posudku Doc. Ing. Františka Nahodila, CSc., jež byly založeny do posuzovaného spisu před jednáním soudu I. stupně při němž byl vyhlášen napadený rozsudek. Podle ustanovení § 442 odst. 1 obč. zák., se hradí skutečná škoda, a to co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Ušlý zisk je v podstatě ušlým majetkovým prospěchem a spočívá v nenastalém zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno, kdyby nebylo škodné události, důvodně očekávat, s ohledem na pravidelný běh událostí (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 818/2007, 25 Cdo 1294/2001).

Soudu I. stupně je třeba vytknout, že při odůvodnění této části napadeného rozsudku nerespektoval ustanovení § 157 odst. 2 o.s.ř. dle něhož, není-li stanoveno jinak, soud v odůvodnění rozsudku uvede mimo jiné, které skutečnosti má prokázány, které nikoli, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahy se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další důkazy a jak věc posoudil po stránce právní. Soud I. stupně při tom dbá, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé. Napadený rozsudek je však v uvedeném rozsahu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a vadný je jeho postup, i pokud v odůvodnění rozhodnutí nezminil, proč zamítl návrh žalovaného na doplnění znaleckého posudku k jeho písemným námitkám a nevypověděl se tak s veškerou argumentací žalovaného. Nezdůvodnil tedy na základě jakých skutečností žalobci přiznal na ušlém zisku částku 970.403,- Kč. Pouhý odkaz na znalecký posudek znalce Doc. Ing. Františka Nahodila, CSc., je pak ve světle uplatněných námitek žalovaného a vedlejšího účastníka na jeho straně řádně v řízení uplatněných, k nimž soud I. stupně žádným způsobem nepřihlédl, je nedostačující. Pokud odvolání směřovalo do přiznání částky 450,- Kč, coby účelných nákladů spojených s léčením, odvolací soud odvolání žalovaného odmítl, s ohledem na ustálenou soudní praxi, že v případě nároků z titulu náhrady škody je tyto třeba posuzovat jednotlivě, proti zmíněné částce pak není odvolání přípustné, neboť tato žalovaná částka nepřesahuje částku 10.000,- Kč (§ 202 odst. 2 o.s.ř.).

Ohledně posouzení problematiky ušlého zisku odvolací soud dále poukazuje na judikaturu Nejvyššího soudu např. rozhodnutí sp.zn. 25 Cdo 1946/2000, 25 Cdo 1294/2001, 25 Cdo 676/2001 a další.

Odvolací soud vzhledem k výše uvedenému postupoval podle § 219 o.s.ř. a napadený rozsudek co do částky 114.800,- Kč jako věcně správný potvrdil, co do částky 450,- Kč bylo odvolání žalovaného odmítnuto, ohledně částky 970.403,- Kč (ušlý zisk) včetně příslušenství pohledávky, v akcesorických výrocích o nákladech řízení byl pak rozsudek soudu I. stupně podle § 219a odst. 1 písm.a), b) o.s.ř. zrušen a podle ustanovení § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. byl v uvedeném rozsahu vrácen tomuto soudu k dalšímu řízení.

V dalším řízení se soud I. stupně vypořádá s námitkami žalovaného jimiž zpochybňuje nárok žalobce na přiznání ušlého zisku. Zváží možnost doplnění dokazování vypracováním doplňku znaleckého posudku v rozsahu, jak v řízení navrhl žalovaný a vedlejší účastník, neboť v tomto směru zůstala skutková zjištění soudu I. stupně neúplná. Postup soudu I. stupně, pokud zamítl provedení, resp. doplnění tohoto důkazu považuje odvolací soud za nesprávný při nerespektování ustanovení § 120 odst.1, 3 o.s.ř. a navíc uvedení důvodu jeho neprovedení, opomenul v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínit. Řízení tak zatížil vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Soud I. stupně ve svém dalším postupu bude vycházet z judikatorních závěrů, že totiž „majetková újma způsobená tím, že škodná událost, která zasáhla do průběhu děje vedoucího k určitému zisku, se odškodňuje jen za předpokladu, že k ní došlo v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním škůdce; pouhé tvrzení zmaření zamýšleného podnikatelského záměru k odškodnění nestačí“.

Tyto okolnosti však dle názoru odvolacího soudu dosud hodnověrným způsobem v řízení před soudem I. stupně prokázány nebyly, resp. ze znaleckých posudků, potažmo odůvodnění napadeného rozsudku jednoznačně nevyplývají. Závěr soudu I. stupně o důvodnosti přiznání částky 970.403,- Kč, co by ušlého zisku za období od 9.7.2008 do 24.8.2010, je tak zatím předčasné.

Na soudu I. stupně tedy bude, aby se v dalším řízení znovu otázkou tvrzeného ušlého zisku žalobce v naznačeném směru zabýval, o uplatněném nároku znovu rozhodl, své rozhodnutí odůvodnil v kontextu ustanovení § 157 odst. 2 o.s.ř. s tím, že znovu rozhodne i o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky, potažmo ve vztahu k vedlejšímu účastníku i ve vztahu k Českému státu, znovu rozhodne o výši soudního poplatku z žaloby v závislosti na výši přiznané částky a neopomene rozhodnout i o nákladech řízení odvolacího (§ 224 odst. 3 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku **je** dovolání přípustné do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v I. stupni za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o.s.ř.

V Praze dne 22. května 2014

JUDr. Vladimíra **K o s o v c o v á**, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I.T.